

ниците на паралелки. Раздѣлиха децата по махали и така стана, че Цвѣтко бѣ поставенъ въ една паралелка, а Ружа въ друга.

Макаръ въ две паралелки, тѣ продължаваха да се учатъ дружно, съ взаимна помощъ, съ съчувствие и приятелство. Учителитѣ отъ прогимназията видѣха и уважиха тѣхното другарство и много се радваха, като ги гледаха, че се дирятъ единъ другъ да си заематъ учебници и да се почитатъ. Нѣкои деца завидѣха на това тѣхно вѣрно другарство, и започнаха да подхвърлятъ приказки, че тѣ били „близнаци“, малки „бебенца“, та се бояли да се раздѣлятъ единъ отъ другъ. Тѣзи думи често ги оскъряваха, огорчаваха тѣхнитѣ чисти души, засѣгаха тѣхното честолюбие, но тѣ не обръщаха внимание на злоязычните закачки и смѣло отговаряха, че желаятъ съ твърдостъ и постоянство да бждатъ и занапредъ вѣрни и искрени другари.

Първиятъ класъ на прогимназията Цвѣтко и Ружа завършиха съ успѣхъ и примѣрно поведение, както завършваха всѣка година въ отдѣленията. Презъ ваканцията Цвѣтко стоя въ магазина да помага на баща си, а Ружа, която бѣ слаботѣлесна, прекара въ една лѣтна колония за усиляне.

Презъ септемврий тѣ пакъ се сбраха въ училището.

Единъ день, когато ученицитѣ учеха въ училището, черковнитѣ камбани ненадейно почнаха силно да биятъ, хората се разтичаха по улицитѣ, настана голѣма тревога. Въ тоя мигъ и училищниятъ звънецъ удари. Учителитѣ излѣзоха отъ класъ и се събраха въ дирекцията. Подиръ малко всѣки класенъ отиде въ класа си, и засмѣно каза: